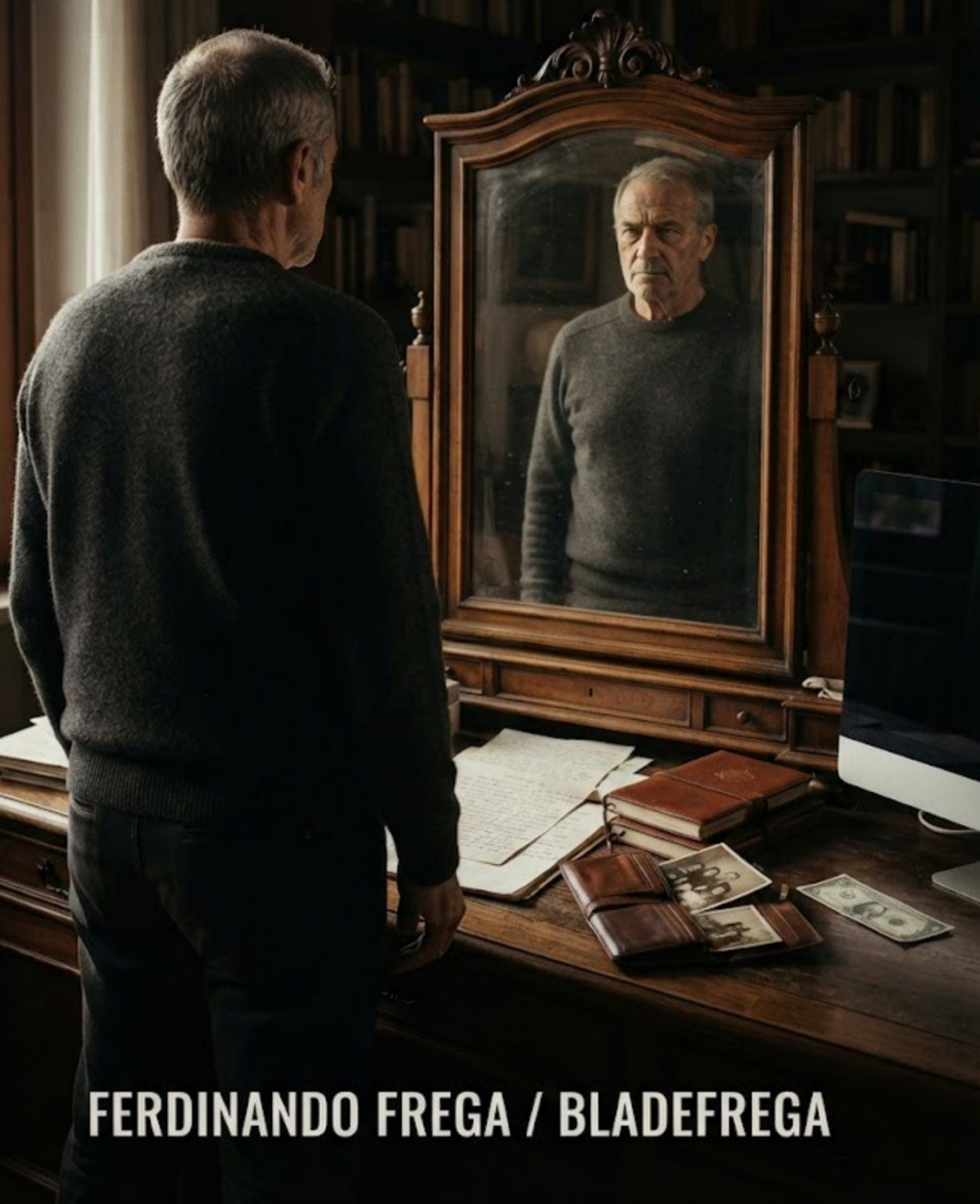

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

ÔNG ẤY ĐÃ CHẾT. HÃY GIẢI THÍCH ĐIỀU NÀY.

Đám tang của cha tôi chấm dứt cuộc đời ông. Không chấm dứt sự hiện diện của ông.

Cha tôi đã chết.

Đó không phải là lý thuyết.

Đã có đám tang.

Đã có quan tài.

Đã có nghĩa trang.

Đã có họ hàng đến bắt tay, nói khẽ, lặp lại đúng những câu người ta đã lặp đi lặp lại hàng thế kỷ nay khi chẳng còn gì hữu ích để nói.

Ông bảy mươi chín tuổi.

Tôi sáu mươi.

Phép tính của cái chết hoàn toàn rõ ràng.

Chuyện xảy ra sau đó thì không.

Suốt một năm, tôi cư xử như bất cứ người biết điều nào.

Tôi khóc thương ông.

Tôi nhớ về ông.

Tôi thấy thiếu ông.

Đôi khi tôi nhắc đến ông.

Phần lớn thời gian thì không.

Cuộc sống, như một chủ nợ kiên nhẫn, sáng nào cũng đến thu phần của nó.

Hóa đơn.

Công việc.

Gia đình.

Trách nhiệm.

Ngày thành tuần.

Tuần thành tháng.

Rồi có gì đó thay đổi.

Không đột ngột.

Không kịch tính.

Lặng lẽ.

Như gỉ sét hiện trên sắt.

Như bình minh bước vào phòng.

Như đứa con trai phát hiện ra thời gian vẫn đang nhào nặn mình mà chẳng hề xin phép.

Tôi bắt đầu uống một ly rượu vang vào bữa trưa.

Cha tôi ngày trước vẫn thế.

Tôi đâm ra mê ới đến ám ảnh.

Cha tôi rất thích ới.

Một cơn ho dai dẳng xuất hiện.

Đúng cái cơn ho khó chịu mà ông đã mất bao năm vờ như mình không có.

Rồi đến những câu đùa.

Vẫn lối mỉa mai khô khan ấy.

Vẫn cách canh nhíp ấy.

Vẫn thói quen mỉm cười trước khi tung câu chốt.

Một tối nọ, tôi bắt gặp bóng mình trong gương.

Tôi bật cười một thoáng.

Rồi tôi ngừng.

Tôi nhận ra khuôn mặt.

Nhưng tôi không nhận ra người đàn ông ấy.

Tôi không thể tả cảm giác đó rõ hơn thế này:

Tôi trông giống hệt chính mình.

Vậy mà dường như có ai khác đang đứng đó.

Đó là khởi đầu.

Hoặc có lẽ mọi chuyện đã bắt đầu từ sớm hơn nhiều, chỉ là tôi không để ý.

Cũng khoảng thời gian ấy, còn một chuyện khác xảy ra.

Ngày 9 tháng 6 năm 2026, tôi ngồi xuống trước máy tính để gia hạn một trang WordPress cũ.

Kế hoạch là thế.

Một việc hành chính đơn giản.

Một trong những việc tẻ nhạt mà người lớn vẫn làm vì thực tại cứ khăng khăng tồn tại.

Thay vào đó, tôi mua một tên miền mới.

Gillettenarrative.com.

Tôi nghĩ ra một cái tên.

Rồi tôi bắt tay dựng nên một thứ chẳng ai nhờ tôi dựng.

Điều lạ không nằm ở công việc.

Điều lạ nằm ở mục đích.

Tôi không định bán gì cả.

Tôi không mở doanh nghiệp.

Tôi không săn nhà đầu tư.

Tôi không tìm sự tán thành.

Tôi đem cho không tất cả.

Tôi càng làm cật lực, chuyện càng kém hợp lý.

Mười tiếng một ngày.

Mười hai.

Mười lăm.

Hai mươi.

Nếu nổi ám ảnh có văn phòng thì tôi đã thành trưởng ca đêm ở đó.

Dẫu vậy, tôi vẫn tiếp tục.

Rồi Bing làm một chuyện bất ngờ.

Một bài của tôi hiện lên đầu tiên trong một lượt tìm kiếm về Gillette.

Gia đình tôi gọi đó là may mắn.

Một sự trùng hợp.

Một sự tình cờ.

Tôi đồng ý.

Ngay trước khi đem ra thử.

Tôi đăng thêm một tác phẩm nữa.

Chuyện ấy lặp lại.

Rồi một tác phẩm nữa.

Lại thế.

Rốt cuộc, đến sự trùng hợp cũng bắt đầu đòi một lời giải thích.

Anh rể tôi lo chuyện luật sư.

Tôi lo hiểu cho ra chuyện gì đang xảy ra.

Đó là hai mối lo rất khác nhau.

Một bên sợ hậu quả.

Bên kia tìm nguyên nhân.

Tôi xưa nay vẫn chuộng nguyên nhân hơn.

Nhưng trong lúc tôi đuổi theo câu trả lời, cơ thể tôi chen vào cuộc trò chuyện.

Đầu tiên là một cái hạch bị viêm.

Rồi áp xe răng.

Rồi đau lưng.

Rồi đau chân.

Hết triệu chứng này đến triệu chứng khác.

Không có gì thảm khốc.

Không có gì kịch tính.

Chỉ vừa đủ để một người đàn ông phải lưu tâm.

Một hôm, đang lục tầng hầm tìm con chuột máy tính cũ, tôi thấy một tấm ảnh của bà tôi.

Mẹ của cha tôi.

Tôi đâu có tìm bà.

Vậy mà bà lại ở đó.

Chờ trong một chiếc hộp bị bỏ quên.

Tôi cất tấm ảnh vào ví.

Không phải vì tôi có lý do.

Mà vì tôi chẳng có lý do gì để không làm thế.

Về sau tôi thử giải thích vài chuyện trong sổ này với vợ.

Cô ấy chăm chú lắng nghe.

Rồi cô ấy đặt lịch hẹn với bác sĩ tâm thần.

Tôi coi đó là một phản ứng hoàn toàn hợp lý.

Thật ra thì có lẽ tôi cũng sẽ làm y như vậy.

Vì đến lúc ấy, một câu hỏi đã bắt đầu choán lấy tâm trí tôi.

Một câu hỏi nguy hiểm.

Không phải vì nó có câu trả lời.

Mà vì nó không có.

Chính xác thì cái gì còn sống sót khi một người chết đi?

Không phải về pháp lý.

Không phải về sinh học.

Không phải về tôn giáo.

Về mặt con người.

Một giọng nói?

Một thói quen?

Một ký ức?

Một cử chỉ?

Một thói ưa rượu vang?

Một nụ cười?

Liệu một người cha có thể biến mất mà vẫn hiện diện bên trong kiến trúc của một cuộc đời khác?

Tôi không biết.

Tôi chỉ biết những gì đã xảy ra.

Càng tìm cha, tôi càng ít thấy ông ở nghĩa trang.

Càng thấy ông nhiều hơn trong chính mình.

Rồi những rắc rối thể xác cũng lắng xuống.

Tôi.

Đậu.

Gạo.

Những cuộc đi bộ dài.

Thời gian.

Cơ thể hồi phục.

Những câu hỏi ở lại.

Một buổi chiều, tôi ra khỏi nhà với một đô la trong túi.

Một đô la là tất cả những gì còn lại trong bảy mươi đô la tôi đã tính dùng để sống cho hết tháng.

May thay, tủ bếp của tôi giàu hơn ví tôi.

Gạo.

Đậu.

Hành tây.

Tỏi.

Đủ để nuôi sống một người đàn ông.

Không đủ để gây ấn tượng với ai.

Trên phố, tôi gặp hai ông cụ.

Nghèo.

Đàng hoàng.

Vô hình, theo cái cách người già thường trở nên như thế.

Họ không xin tiền.

Họ không xin giúp đỡ.

Họ chỉ đơn giản là tồn tại.

Tôi đưa họ đồng đô la cuối cùng của mình.

“Hai cụ đừng cãi nhau vì nó nhé,” tôi nói.

“Nếu không tiêu được thì biết đâu nó lại đem may mắn đến cho hai cụ.”

Họ cười.

Tôi bước đi.

Được vài mét, một trong hai người gọi tôi lại.

“Này, anh bạn tốt bụng.”

Tôi quay lại.

Ông cụ mỉm cười.

Rồi ông nói một điều tôi chưa bao giờ quên.

“Mọi điều đã sống qua đều kể lại được chỉ vì một lý do duy nhất.

Vì nó đã xảy ra.”

Rồi ông bỏ đi.

Tôi không bao giờ gặp lại ông nữa.

Người ta thường đi tìm Chúa khi đời trở nên khó khăn.

Tôi hiếm khi làm vậy.

Không phải vì tôi chối bỏ Người.

Mà vì tôi xưa nay vốn không giỏi tìm kiếm.

Tôi thích quan sát hơn.

Nhìn.

Để tâm.

Nhìn kỹ những thứ phần đông người ta gạt đi.

Một sự trùng hợp.

Một tấm ảnh.

Một nụ cười.

Một người cha đã chết hiện ra trong thói quen của đứa con trai còn sống.

Cha tôi đã chết.

Tôi biết điều đó.

Đám tang đã chứng minh.

Quan tài đã chứng minh.

Nghĩa trang đã chứng minh.

Nhưng nếu cái chết đã chấm dứt cuộc đời ông, thì nó không chấm dứt sự hiện diện của ông.

Và nếu bạn không đồng ý thì cũng hoàn toàn chấp nhận được.

Tôi không yêu cầu bạn tin tôi.

Tôi chỉ hỏi bạn đúng câu hỏi tôi đã tự hỏi mình.

Ông ấy đã chết.

Hãy giải thích điều này.

Ferdinando